

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **D. Ch. D.**, zastoupeného Mgr. Janem Klikem, advokátem, se sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. 2191/1.30/13/14.3 ze dne 26. července 2013, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. července 2014, č. j. 30 A 70/2013 - 79,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. července 2014, č. j. 30 A 70/2013 - 79, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Dne 22. a 25. května 2012 provedl Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj se sídlem v Plzni (dále jen „oblastní inspektorát“) v provozovně žalobce kontrolu dodržování povinností plynoucích z právních předpisů zaměřenou na kontrolu legálního zaměstnávání a dodržování zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Podle zjištění kontroly umožnil žalobce výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, neboť paní A. K. vykonávala v žalobcově prodejně smíšeného zboží během kontroly práci prodavačky, a to mimo pracovněprávní vztah. Na základě toho bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o uložení pokuty pro podezření ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Oblastní inspektorát shledal žalobce vinným a uložil mu pokutu ve výši 250 000 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí. Žalovaný s ohledem na vzájemnou rozpornost vyhodnotil pozdější tvrzení žalobce, jakož i dodatečně předloženou dohodu o provedení práce, jako tvrzení

účelová a uváděná ve snaze vyhnout se právnímu postihu. Dále žalovaný popsal společenskou škodlivost nelegálního zaměstnávání a konstatoval, že oblastní inspektorát řádně zhodnotil a zdůvodnil individuální okolnosti případu, na jejichž základě uložil pokutu na samotné spodní hranici zákonného rozpětí.

[3] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil správní žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Krajský soud žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že se předně bude zabývat výší uložené pokuty a jejím odůvodněním. Teprve kdyby dovedl, že pokuta byla uložena v přiměřené výši, mělo by smysl věnovat se otázce, zda v předmětné věci byla odpovědnost žalobci dostatečně prokázána. Krajský soud poznamenal, že si je vědom řízení probíhajícího před Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 52/13, jehož předmětem je posouzení ústavní konformity spodní hranice pokuty v ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Přesto krajský soud nepovažoval za vhodné řízení přerušit a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu, jelikož podle jeho názoru bylo možné postupovat ústavně konformním způsobem i za stávající právní úpravy.

[4] Východiskem úvahy krajského soudu byla aplikovatelnost základních principů soudního trestání, včetně zásady přiměřenosti ukládaných sankcí, i na oblast trestání správního. Po porovnání minimální výše pokuty za umožnění nelegální práce s přípustným rozsahem výše peněžitého trestu v režimu zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, krajský soud dospěl k závěru, že dolní sazba pokuty za umožnění výkonu nelegální práce ve výši 250 000 Kč je nastavena velmi vysoce, a proto je třeba v případě konkrétních málo závažných skutků od uložení sankce upustit. Jinak řečeno, vzhledem k požadavku proporcionality mezi závažností deliktního jednání a výší sankce nelze za umožnění výkonu nelegální práce, jehož se pachatel dopustil toliko ve zcela bagatelním rozsahu, ukládat tresty. V souvislosti s tím krajský soud vytkl správním orgánům, že v daném případě sice pojednaly o typové závažnosti deliktu, ovšem závažností konkrétního žalobcova skutku a jeho osobními a majetkovými poměry se dostatečně nezabývaly. Krajský soud uzavřel, že ve správním řízení nebylo postaveno najisto, zda je skutek, za nějž byl žalobce shledán odpovědným, podle stávající úpravy sankcionovatelný, a proto není žádného racionálního důvodu, aby dále zkoumal, zda jeho spáchání bylo či nebylo žalobci správními orgány dostatečně prokázáno.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti označenému rozsudku krajského soudu žalovaný (nyní stěžovatel) brojil včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel namítl, že krajský soud zvolil nevhodný a nevhodný postup, jelikož se nejprve zabýval výrokem o trestu, místo aby nejdříve přezkoumal, zda žalobce předmětný delikt spáchal.

[7] Stěžovatel dále konstatoval, že je jako správní orgán vázán zákonem a nepřísluší mu hodnotit soulad zákona s ústavním pořádkem. Pokud by stěžovatel zpochybňoval vůli zákonodárce, jednalo by se o nepřípustný zásah do dělby moci. Stěžovateli proto nezbylo než respektovat zákonem o zaměstnanosti stanovenou spodní hranici pokuty. Argumentace krajského soudu měla mít podle stěžovatele místo spíše v usnesení o přerušení řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu ve věci vedené pod sp. zn. Pl. ÚS 52/13.

[8] S ohledem na vázanost správních orgánů právními předpisy stěžovateli není jasné, co konkrétně mu krajský soud vytkl. Může se maximálně domnívat, že termínem

pokračování

„sankcionovatelnost“ krajský soud rozumí společenskou škodlivost (nebezpečnost). Stěžovatel v těchto nejasnostech spatřuje nesrozumitelnost způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[9] Stěžovatel dále polemizoval s názorem krajského soudu, že se napadené správní rozhodnutí dostatečně nevěnovalo otázce materiální stránky deliktu a jeho společenské škodlivosti. Stěžovatel namítl, že se s těmito otázkami ve svém rozhodnutí vypořádal obdobným způsobem, jak to činí ve své judikatuře správní soudy, přičemž odkázal na konkrétní rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem a Nejvyššího správního soudu.

[10] Za situace, kdy správní orgány dospěly k závěru, že byla naplněna formální i materiální stránka správního deliktu, nezbylo jim než přistoupit k uložení sankce. Oblastní inspektorát uložil sankci v nejnižší možné výši 250 000 Kč, neboť zohlednil závažnost deliktu, jakož i majetkové poměry žalobce; tuto úvahu aproboval i stěžovatel v záhlaví označeném rozhodnutí. I s přihlédnutím k řadě polehčujících okolností neměl stěžovatel jinou možnost než uložit pokutu, a to alespoň v minimální zákonné výši. V režimu zákona o zaměstnanosti není prostor ani pro uplatnění institutu upuštění od potrestání, jelikož jej tento zákon neobsahuje. Přípustné není ani použití analogie, což ostatně vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. února 2012 č. j. 3 Ads 53/2011-68.

[11] Stěžovatel uzavřel, že postup, k němuž ho krajský soud vybízí, nemá oporu v právních předpisech ani v principech správního trestání. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je rozsudek krajského soudu zcela v souladu se zákonnými podmínkami, je řádně odůvodněn a jeho závěry logicky a bezrozporně vyplývají z obsahu spisu. Důvody, pro které krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil, jsou z rozsudku zcela seznatelné a srozumitelné. Žalobce proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti se opírají o § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřipustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[14] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[15] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozsudku krajského soudu. Rozhodnutí tížené touto vadou totiž zpravidla nelze meritorně posoudit.

[16] Ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rozlišuje nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud v tomto duchu zhodnotil napadený rozsudek a dospěl k závěru, že přezkoumatelný je. Stěžovatel namítal nesrozumitelnost rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti vymezil Nejvyšší správní soud např. již v rozsudku ze dne 4. prosince 2003 č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS (veškerá citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz): „Za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat zejména rozhodnutí postrádající základní zákonné náležitosti, rozhodnutí, z něhož nelze seznat,

o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo o věci rozhodnuto, rozhodnutí zkoumající správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), rozhodnutí, jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, rozhodnutí, které vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné atd.“ Žádnou takovou vadu však Nejvyšší správní soud v rozsudku krajského soudu neshledal. Krajský soud vyšel ze zásady přiměřenosti ukládaných trestů a dospěl k závěru, že v napadeném rozhodnutí stěžovatel dostatečně neodůvodnil uložení pokuty ve výši 250 000 Kč, a proto jej nelze přezkoumat co do otázky přiměřenosti sankce. Napadený rozsudek je srozumitelný, úvahy krajského soudu jsou z něj seznatelné a dostatečně odůvodněné. Tomu ostatně odpovídá i skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu v kasační stížnosti věcně polemizoval. Stěžovatel za nesrozumitelnou výslovně označil tu pasáž rozsudku, v níž krajský soud pojednal o „sankcionovatelnosti“ skutku. Nejvyšší správní soud naznal, že význam termínu „sankcionovatelnost“ je z celého rozsudku patrný. Základním argumentem krajského soudu totiž je, že pokud není ani minimální zákonná výše pokuty přiměřená spáchanému skutku, nelze takovou sankci uložit, tudíž je třeba od uložení sankce upustit (viz zejm. s. 6 napadeného rozsudku). Lze proto uzavřít, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, a proto je na místě zabývat se dalšími námitkami.

[17] Nejvyšší správní soud předně musí dát stěžovateli za pravdu, že způsob, jakým krajský soud přistoupil k přezkumu rozhodnutí ve věci správního trestání, nebyl správný, což se promítlo i do nezákonnosti napadeného rozsudku. Krajský soud svůj postup avizoval následovně: *„Soud se zde bude prioritně zabývat tím, zda uložení pokuty za tento skutek ve výši čtvrt milionu korun bylo přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Teprve kdyby se došlo k tomu, že ano, mělo by smysl se dále věnovat tomu, zda v předmětné věci byla odpovědnost žalobci prokázána dostatečně.“* Jestliže však jsou správní soudy oprávněny přezkoumávat též zákonnost výroku o trestu, včetně jeho přiměřenosti při uplatnění moderačního oprávnění (§ 78 odst. 2 s. ř. s.), nelze postupovat jinak, než že nejprve postaví na jisto otázku viny (tzn. vypořádají žalobní body směřující do zákonnosti správního rozhodnutí a řízení, jež předcházelo jeho vydání). Rozhodování o přiměřenosti uloženého trestu totiž předpokládá jistotu o vině a o skutkových okolnostech případu, které se promítají do výroku o trestu.

[18] Jak již bylo řečeno, krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. s tím, že v rozhodnutí není přezkoumatelným způsobem odůvodněno, proč byla za shora uvedený skutek uložena pokuta ve výši 250 000 Kč. Stěžovatel v kasační stížnosti primárně polemizoval s právním názorem krajského soudu, podle něhož správní orgány nepostavily najisto, zda je předmětný skutek podle stávající úpravy sankcionovatelný, a podle něhož nelze u konkrétních málo škodlivých skutků postupovat jinak než upuštěním od uložení sankce, je-li i minimální výše pokuty nastavena velmi vysoce.

[19] Nejvyšší správní soud musel námitkám stěžovatele přisvědčit. Rozhodnutí oblastního inspektorátu i rozhodnutí žalovaného se alespoň v nezbytně nutné míře zabývala otázkou typové i individuální závažnosti předmětného skutku, jakož i osobními a majetkovými poměry žalobce. Oblastní inspektorát na straně 7 svého rozhodnutí relativně podrobně pojednal o typové závažnosti skutku a k osobním a majetkovým poměrům žalobce uvedl, že pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí s ohledem na to, že je žalobce malým zaměstnavatelem, že se dopustil správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce toliko ve vztahu k jedné osobě, přičemž se jedná o první zjištěné pochybení tohoto druhu. Žalovaný (nyní stěžovatel) toto hodnocení aproboval a zčásti doplnil na stranách 5 až 6 svého rozhodnutí.

[20] Jistě si lze představit odůvodnění rozsáhlejší a pečlivější, za daného právního stavu však takové odůvodnění požadavkům zákonnosti vyhovuje, a to zejména s ohledem

pokračování

na skutečnost, že žalobci byla uložena pokuta v nejnižší možné zákonné výši. Spodní hranice pokuty stanovená § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 19. října 2014, stanovená na 250 000 Kč, do značné míry limituje rozsah úvah správního orgánu o individuální závažnosti předmětného skutku, jelikož zákon neumožňuje správnímu orgánu uložit pokutu pod zákonnou hranici. Správní orgán je vázán zákonem (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů) a nemůže se od něj odchýlit. Zákon obecně neumožňuje správnímu orgánu, aby trest uložil pod zákonnou sazbu, nebo aby od potrestání zcela upustil (srov. oproti tomu pravomoc trestních soudů výslovně zákonem upravenou – § 40 odst. 2, § 46, § 58 trestního zákoníku). Správní trestání je zásadně (snad s výjimkou pořádkových správních deliktů) ovládáno principem legality, podle něhož jsou správní orgány povinny stíhat a trestat všechny správní delikty, o nichž se dozví (srov. MATES, P. Správní uvážení v judikatuře správních soudů. *Právní rádce*. 8/2010.). Z uvedených zásad plyne, že v případě, kdy oblastní inspektorát dospěl k závěru, že žalobce naplnil svým jednáním skutkovou podstatu deliktu umožnění výkonu nelegální práce, měl povinnost žalobce stíhat a uložit mu trest v zákonném rozsahu.

[21] Jestliže krajský soud hovoří o povinnosti od uložení sankce upustit, není zcela jasné, z čeho tuto pravomoc správního orgánu dovozuje. Má-li krajský soud na mysli institut upuštění od potrestání, čemuž by jím použité formulace napovídaly, je třeba poznamenat, že zákon o zaměstnanosti tuto možnost nepřipouští. Ani aplikace § 11 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, na základě analogie není na místě. Jak již dříve Nejvyšší správní soud poznamenal, analogii lze v oblasti správního trestání použít jen v omezeném rozsahu, jestliže to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší. Ustanovení § 139 a § 140 zákona o zaměstnanosti obsahují skutkové podstaty jednotlivých deliktů a výčet sankcí, které za ně lze uložit. Ustanovení § 141 zákona obsahuje obecné otázky deliktů odpovědnosti včetně liberačního důvodu, kritérií pro ukládání sankce či podmínek zániku odpovědnosti. Ustanovení § 141a a § 141b pak blíže vymezují odpovědnost zaměstnavatele a dalších právnických nebo fyzických osob. Zákon o zaměstnanosti tedy obsahuje ucelenou úpravu správních deliktů na úseku zaměstnanosti. Aplikace přestupkového zákona na základě analogie proto nepřipadá v úvahu (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. února 2012 č. j. 3 Ads 53/2011-68). Ostatně ani správní soud nemá možnost bez výslovné zákonné autorizace od potrestání upustit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. června 2008 č. j. 6 As 48/2007-58). Použití institutu upuštění od potrestání proto nemá v daném případě zákonný podklad, tudíž jej nelze využít.

[22] Krajský soud svou úvahu založil na ústavním principu přiměřenosti ukládaných sankcí. Přípustná ovšem v nyní projednávaném případě nebyla ani přímá aplikace ústavních norem, jelikož zákon o zaměstnanosti mluví zcela jasně a nevytváří žádné mezery, jež by bylo třeba vyplnit prostřednictvím aplikace ústavních norem (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. listopadu 2003 č. j. 2 Ads 40/2003-40, č. 122/2004 Sb. NSS; a v literatuře ŠIMÍČEK, V. Ústavní stížnost. Praha: Linde, 2005, s. 73-75).

[23] Správní orgán není oprávněn ani přerušit řízení a podat Ústavnímu soudu návrh na zrušení zákona, o jehož protiústavnosti je přesvědčen. Taková pravomoc náleží toliko soudu (čl. 95 odst. 2 Ústavy a § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. ledna 2009 sp. zn. Pl. ÚS 37/08). Nejvyšší správní soud proto musí přisvědčit stěžovateli, že za situace, kdy naznal, že žalobce spáchal správní delikt umožnění výkonu nelegální práce, neměl možnost upustit od uložení sankce.

[24] Své přesvědčení o ústavní konformitě spodní hranice pokuty za umožnění výkonu nelegální práce měl krajský soud uplatnit standardně pomocí nástrojů, jež mu právní řád skýtá, tj. podáním návrhu na zrušení předmětného ustanovení Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s., respektive – za situace, kdy již bylo řízení před Ústavním soudem na základně návrhu jiného navrhovatele zahájeno (vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 52/13) – měl řízení přerušit a vyčkat na rozhodnutí Ústavního soudu, jak ostatně v obdobné situaci postupoval Nejvyšší správní soud (usnesení č. j. 6 Ads 80/2013-33 ze dne 13. února 2014) a jak ostatně navrhoval žalobce. Krajským soudem navrhovaná konstrukce řešení protiústavnosti spodní hranice pokuty prostřednictvím upuštění od potrestání by porušovala smysl systému koncentrovaného ústavního soudnictví a odporovala by principu dělby moci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. června 2009 č. j. 5 As 46/2008-50, č. 1918/2009 Sb. NSS, přiměřeně též nálezy Ústavního soudu ze dne 25. října 2011 sp. zn. Pl. ÚS 14/09, N 183/63 SbNU 117, č. 22/2012 Sb.).

[25] Výše řečené pochopitelně neznamena, že by měl zákonodárce ohledně minimální výše sankcí naprosto neomezené pole působnosti. Zákonodárce je při stanovování rozmezí pokut limitován ústavněprávním rámcem (nálezy Ústavního soudu ze dne 13. srpna 2002 sp. zn. Pl. ÚS 3/02, N 105/27 SbNU 177, 405/2002 Sb.; nálezy ze dne 9. března 2004 sp. zn. Pl. ÚS 38/02, N 36/32 SbNU 345, č. 299/2004 Sb.; nálezy ze dne 13. prosince 2004 sp. zn. I. ÚS 416/04, N 190/35 SbNU 485; a nálezy ze dne 9. září 2013 sp. zn. Pl. ÚS 52/13, č. 219/2014 Sb.). V případě, že dojde k porušení ústavněprávního rámce, je však nutné zvolit takové řešení, které bude respektovat ústavní systém, zejména vázanost soudů i správních orgánů zákonem a systém koncentrovaného ústavního soudnictví.

[26] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že krajský soud zatížil svůj rozsudek vadou způsobující nezákonnost rozsudku. Napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se rozhodl nevyužít své pravomoci zrušit současně s rozsudkem krajského soudu i správní rozhodnutí podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., jelikož se krajský soud nevypořádal s žalobními námitkami ohledně spáchání skutku, na nichž byla žaloba založena, a svůj rozsudek založil pouze na svém přesvědčení o „nesankcionovatelnosti“ správního deliktu, jehož se měl žalobce podle žalovaného dopustit. Krajský soud tak bude muset vypořádat žalobní body, čemuž se vyhnul v důsledku výše zmíněného postupu. Zejména se bude muset vyslovit k námitkám, v nichž žalobce rozporuje spáchání předmětného deliktu. Za předpokladu, že krajský soud dospěje k závěru, že žalobce delikt spáchal, což ovšem Nejvyšší správní soud nemůže předvídat, bude krajský soud muset vzít v úvahu závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu ze dne 9. září 2013 sp. zn. Pl. ÚS 52/13, č. 219/2014 Sb., kterým byla spodní hranice pokuty za umožnění výkonu nelegální práce ve výši 250 000 Kč zrušena. V tomto ohledu již Nejvyšší správní soud ve vztahu k ještě probíhajícím řízením poznamenal, že „*důsledky derogačního nálezu Ústavního soudu v řízení o kontrole norem, podle něhož ustanovení zákona bylo v rozporu s ústavní garancí základního lidského práva nebo svobody, je nutno uplatnit zásadně ve všech probíhajících řízeních před orgány veřejné moci bez ohledu na to, v jaké procesní fázi se nacházejí, řízení o kasační stížnosti nevýmaje.*“ V zápětí dodal, že „*zrušením § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“ nálezem sp. zn. Pl. ÚS 52/13 otevřel Ústavní soud cestu k tomu, aby správní orgány a soudy v probíhajících řízeních při ukládání pokuty za správní delikt umožnění výkonu nelegální práce zohlednily osobní a majetkové poměry delikventa, aniž by je při tom limitovala protiústavně zakotvená spodní hranice pokuty ve výši 250 000 Kč. Jinak by došlo k porušení ústavně zaručeného práva podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. prosince 2014 č. j. 6 Ads 80/2013-40).

pokračování

IV. Náklady řízení

[27] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu